

ชีวิตนักบวช สุขดีที่หนึ่งเลย

เรียบเรียงจากโอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย)

วัตถุประสงค์ของการบวชก็เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง สละตนให้พ้นจากกองทุกข์ เพื่อประโยชน์ตน ประโยชน์ผู้อื่น และประโยชน์แก่ชาวโลก เป็นสิ่งที่น่าปิติยินดีในการบวชอุทิศชีวิตให้กับพระศาสนาของลูกเณรในครั้งนี้ ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะไม่มีชีวิตใดจะประเสริฐเลิศเท่าชีวิตของนักบวชอีกแล้ว เป็นชีวิตสุดท้ายในสังสารวัฏ หลังจากที่เราผ่านชีวิตขึ้น ๆ ลง ๆ มานับภพนับชาติไม่ถ้วน เดียวลำเค็ญ เดียวสบาย เกิดเป็นคนชนชั้นล่างบ้าง ชั้นกลางบ้าง ชั้นสูงบ้าง พลัดไปสู่อายวบ้าง พอไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ได้สร้างบุญก็ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ วน ๆ เวียน ๆ กันไปอยู่อย่างนี้

ดังนั้น ชีวิตสุดท้าย คือ ชีวิตของนักบวช ชีวิตของพุทธบุตร ถ้าเป็นหญิงก็เป็นภิกษุณี ถ้าเป็นชายก็เป็นพระภิกษุ นุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ชุดสุดท้าย ฉะนั้น ชุดนี้เป็นชุดที่ประเสริฐเลิศที่สุด ใครได้อยู่ในชุดนี้ต้องปลื้มอกปลื้มใจทีเดียว เพราะว่า มนุษย์ในโลกนี้มีประมาณ ๖-๗ พันล้านคน ผู้ชายมีประมาณ ๓ พันล้านคน ผู้หญิง ๓ พันล้านคนที่บวชได้ คือ ฝ่ายชาย แต่ก็บวชไม่ได้ทั้งหมด แม้เป็นเทวดา ครุฑ นาค ยักษ์ คนธรรพ์ พรหม อรูปพรหม ก็บวชไม่ได้ อย่างในพิธีอุปสมบท ลำดับแรกเลย พระอุปัชฌาย์ต้องถามก่อนว่า เป็นมนุษย์รึ? ขนาดว่าเห็นเป็นมนุษย์ชัด ๆ เข้ามาในโบสถ์ ยังต้องถาม ก็แปลว่า ถ้าไม่ใช่มนุษย์บวชไม่ได้ แม้เป็นมนุษย์ที่ด้อยโอกาสบวชไม่ได้ เป็นหญิงไปครึ่งหนึ่งแล้วเป็นผู้ฉิ่ง (กระเทย) อีกเท่าไรก็ไม่รู้ ก็หมดสิทธิ์

ผู้ได้ออกาสที่จะบวชจริง ๆ มีไม่กี่คนในโลก ไม่คิดไม่แปลก ยิ่งคิดยิ่งแปลก ดังนั้น ผู้ที่บวช คือ ผู้ได้ออกาส ผู้ที่ไม่ได้บวชทั้งหมด คือ ผู้ด้อยโอกาส ผู้มีบุญเท่านั้นจึงอยู่ในเพศของนักบวชได้ นี่เป็นความจริงแท้ แต่บางทีนักบวชบางรูปอาจจะลืมไป คิดว่า เราเป็นผู้ด้อยโอกาส เกิดมายากจน มีชีวิตลำเค็ญ ไม่รู้จะไปทางไหน เขาเลยส่งเข้าวัด มองเผิน ๆ อาจจะเป็นเช่นนั้น แต่มองลึก ๆ สิ คนจนก็มีมากมายในโลก คนรวยก็เยอะแยะในโลก แต่ไม่ได้บวช แปลว่า ต้องมีบุญมีบารมีข้ามชาติ ต้องมีบุญผ่องแผ้วการบวชข้ามชาติมามาก บวชช่วงสั้นบ้าง บวชช่วงยาวบ้าง ผังบวชตลอดชีวิตบ้าง ต่อเนื่องกันมา

เพราะฉะนั้น เมื่อเราเกิดแล้ว จะเกิดจากไหนไม่สำคัญ สำคัญว่า เกิดมาแล้ว ถึงเวลาต้องบวชเป็นสามเณร เป็นพระภิกษุอย่างนี้ จึงจะถือว่า เป็นผู้ได้ออกาส เป็นผู้ที่มีบุญญาธิการที่สั่งสมมาดีแล้ว เพราะฉะนั้น จะต้องทำความเข้าใจใหม่ คิดผิดคิดใหม่ได้ ใครคิดว่า เราเป็นผู้ด้อยโอกาสแล้วมาบวช คิดใหม่ แต่คิดใหม่อย่าให้ผิด ต้องให้มีปิติและภาคภูมิใจในทุกครั้งที่ลืมตามาเห็นผ้ากาสาวพัสตร์ห่มครองกาย และแม้แต่อนหลังก็ต้องผืนให้เห็น ถ้าไม่ผืนก็จะต้องมีจิตสำนึก มีวิญญาณของนักบวช นั่นแหละคือ ความปิติและภาคภูมิใจของเรา

ดูตัวอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นหลัก ความเป็นใหญ่เป็นโตใคร ๆ ก็ปรารถนาทั้งนั้น สละแม้กระทั่งทรัพย์ อวัยวะและชีวิต เพื่อความเป็นใหญ่เป็นโต แต่พระองค์ทรงสละความเป็นใหญ่เป็นโต เคยเป็นถึงพระเจ้าจักรพรรดิ แต่ในที่สุดก็ออกบวช แปลว่า เพศนักบวชเหนือกว่าทุก ๆ เพศภาวะ นี่คือการที่เราควรจะมีปิติและภาคภูมิใจ ถ้าคิดตรงนี้ไม่ออก

ทำงานพระศาสนาาก การบวชก็มีความสุข ถ้าคิดตรงนี้ออก สุขทุกคืนทุกวันเลย บวชเป็นพระเณรนี้สุขดีที่หนึ่งเลย สุขมาก สุขทุกคืนสุขทุกวัน หลับตาก็สุข ลืมตาก็สุข สุขสองเวลาทั้งหลับตากับลืมตา หายใจเข้าก็สุข หายใจออกก็สุข แม้กลั้นหายใจยังสุขเลย

ดังนั้น เนื่องในวาระโอกาสที่ลูกสามเณรจะอุปสมบทอุทิศชีวิตเป็นพุทธบูชาในครั้งนี้ จึงเป็นสิ่งที่ควรแก่การอนุโมทนาสาธุการเป็นอย่างยิ่ง หลวงพ่อจึงขออำนวยการบวชครั้งนี้ เป็นการบวชทั้งภายนอกและภายใน โดยภายนอกได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ มีศีล ๒๒๗ ข้อ และภายในให้มีพระธรรมกายที่บริสุทธิ์บริบูรณ์ด้วยอธิศีล อธิจิต อธิปัญญา เป็นพระแท้ที่โลกต้องการ